

ONAFHANKELIJK EN ONOFFICIEEL

FORTNITE BATTLE ROYALE

GEVANGEN OP HET EILAND

MATHIAS LAVOREL

DELTA

INHOUD

1. Een koude douche	7
2. Altijd hetzelfde liedje	17
3. Waar is de uitgang? (het Kleine Eiland)	27
4. Waar is de uitgang? (het Grote Eiland)	35
5. Je zit in de storm: rennen!	43
6. De derde deur rechts	51
7. De groene muur van hoop	61
8. Een betere wereld bouwen	71
9. Een voorgevoel	81
10. Het grote spel	91
11. De vliegende held van de supermarkt	101
12. De Angel of Death	109
13. SOS	117
14. Live-tv	125
15. Alles wordt duidelijk	135
16. Op oorlogspad	145
17. Twee tegen één	153
18. Hier is de uitgang!	165

1

EEN KOUDE DOUCHE

Nee... Nee... Nee... Neeeeee... Aaaah...

Maar nee! Dat is onmogelijk... Niet nu. Het is te vroeg!

Mijn naam is Finn. In minder dan twaalf maanden zou ik achttien jaar zijn geworden. In plaats daarvan ga ik dood. Daaraan valt niet te ontkomen.

Ik maak een vrije val, als een steen die van een klif gegooid wordt. Hoe meer seconden er voorbijgaan, hoe dichterbij de vaste grond ik kom. Nog een paar tellen en dan val ik te pletter. Einde verhaal.

Slik...

Een insect, of een of ander raar beest, blijft in mijn keel steken. Geweldig! Nu hoort zelfs niemand mij meer schreeuwen terwijl ik val.

Mijn ogen prikken en de wind lijkt door mijn hele lichaam te razen. Ondertussen kronkel ik alsof er een spin in mijn onderbroek zit. Kon ik maar op een fijnere manier van mijn laatste momenten genieten.

Grrr... Aaaah... Mmmm... Aaah...

Met een laatste krachtinspanning slaag ik erin een vliegtuig na te bootsen. Dit betekent jammer genoeg niet dat ik ook echt kan vliegen. Maar ik lijk in ieder geval meer op een geheim agent in een *James Bond*-film dan op de knuffel in de armen van mijn kleine zusje na twee uur autorijden.

Het is vreselijk om zo jong aan mijn eind te komen. Ik zal niet eens het grote eiland kunnen verkennen dat ik onder mij zie. Heel mooi, kleurrijk, bijna overal groen, een groot meer, een woestijn... Ik zie steden, gebouwen, boerderijen, een voetbalveld en ook zwembaden. En ik ben net zo dol op sport...

Het is allemaal nog vreselijker omdat ik nog maar een paar uur geleden de eerste filmrol van mijn leven in de wacht heb gesleept. Weliswaar als figurant, maar wel in een film die gegarandeerd een succes gaat worden! Ik ging zeker doorbreken in het wereldje. En nu valt de rijzende ster van de film met duizelingwekkende snelheid uit de lucht. Een carrière die mislukt nog voordat ze zelfs maar begonnen is.

In een vrije val komt de grond heel snel dichterbij. Veel te snel... Het landschap komt nu scherp in zicht, met steeds meer details. Het is een beetje alsof ik inzoom op een foto op mijn telefoon. Zal ik gaan aftellen? Nee, dat idee vind ik toch te eng. Als ik erin zou slagen om in een grote boom, in een meer of in de zee te belanden, zou het dan goed komen? Aaah, alles gaat te snel! Alles is helemaal verloren!

Tien minuten eerder

Veel vertrouwen heb ik niet in deze bus... Maar goed, over een paar minuten ben ik eindelijk op een filmset, dus alleen daarom al ben ik er helemaal klaar voor! Ik weet niet wie dit angstaanjagend vervoermiddel heeft uitgevonden, maar één ding is zeker: die persoon is gek. Hij heeft een oude Amerikaanse schoolbus aan een soort installatie met een luchtballon gehangen zodat hij kan vliegen. Hé jongens, wanneer gaan jullie begrijpen dat niet alle kinderdromen per se hoeven uit te komen? Om het gekraak van de bus te overstemmen vond de bestuurder het bovendien een goed idee om de muziek keihard te zetten. Op die manier gaan we niet alleen dood wanneer dit vliegende tuig neerstort, maar worden we ook allemaal doof. Fantastisch!

Ik ben aan het mopperen, maar goed, we hebben allemaal onze eigen manier om misselijkheid tegen te gaan. Zelf begin ik na te denken als ik bang ben. Er zitten ongeveer honderd mensen in de bus en de ene is nog vreemder dan de andere. Het is een wonder dat we allemaal in het voertuig passen. Op dit moment doe ik hetzelfde als de rest, maar ik hoop echt dat iemand me snel gaat vertellen wat er van me verwacht wordt.

Ineens staat iedereen op, rent naar de achterkant van de bus en springt in groepen van tien of vijftien personen naar buiten. Ik voel me misselijk en begin te trillen. Wat doen ze? Ik ren naar een raam om ze na elkaar te zien vallen. Oké, het zijn ongetwijfeld stuntmannen die aan het trainen zijn. Dat is heel normaal als je

een actiefilm maakt. Zelf kreeg ik wel een rugzak toen ik aankwam, maar niemand heeft gezegd dat ik zou moeten parachutespringen! Help, nu ben ik een van de laatsten in de bus en dat voelt helemaal niet goed. Ik begin er spijt van te krijgen dat ik alleen de titels heb gelezen van alle contracten die ik voor mijn vertrek moest ondertekenen... Oeps!

Ik wacht gewoon nog even af...

Een man bij de uitgang gebaart dat ik moet komen. Hij is niet erg vriendelijk en er kan nauwelijks een lachje vanaf. Ik kom dichterbij terwijl ik denk aan de laatste keer dat ik een ijsje at. Dat is een acteertrucje dat ik heb geleerd om er kalm en ontspannen uit te zien voor de camera. Zodra ik vlak bij de man ben, grijpt hij me bij de kraag zoals een leeuw haar welp oppakt en hup, zonder iets te zeggen laat hij me in de lucht bungelen. Ik werp een boze blik op hem en wil brullen:

‘HALLO, VIND JE DIT GRAPPIG?!?’

Alleen... er komt geen geluid uit mijn mond, ik zeg helemaal niets.

En dat is dus de reden waarom ik nu naar beneden aan het stor-ten ben...

Krak... Psjjjjj... Ffff...

Ik snap er niets van, maar de rugzak die ik kreeg voordat ik vertrok, is met een oorverdovend lawaai opengegaan en veranderd in een soort glider! Ik heb zin om keihard te schreeuwen en te lachen.

IK VLIEG! Ik weet niet wie besloten heeft om mijn leven te sparen, maar het lijkt erop dat het vandaag mijn geluksdag is! Tromgeroefel, de rijzende ster is terug!

Splashhhhhhh!

Brrrr! Ik ben net op de grond geland... of eerder in een vijver die ongeveer zo diep is als een kinderbadje. Ik was even vergeten dat ik ondanks mijn glider nog steeds fel aan het dalen was, en ermee sturen is me niet gelukt. Ik laat mijn hoofd zakken en kijk naar mijn broek. Ik raak mijn benen, armen, schouders, borst en mijn hoofd aan... Ik voel de druk van mijn handen op mijn lichaam, maar voel geen pijn. Het lijkt erop dat ik LEEF! En nat ben. Maar in ieder geval, in leven!

De oever bereiken blijkt iets langer te duren en lastiger te zijn dan verwacht. Zodra ik een voet aan wal zet, lijkt het oppervlak van de vijver op een spiegel. Ik merk plotseling ook dat mijn kleren alweer droog zijn. Vreemd... Toch kan ik niet zeggen dat het erg warm is. Ook niet erg koud trouwens. Misschien was ik eigenlijk niet echt nat en was ik gewoon even verward. Wat ik heb gebruikt als glider blijkt ook verdwenen te zijn. Maar geen paniek, er is vast en zeker een logische verklaring voor. Mijn rugzak is zo licht als een veertje. Ik neem aan dat al mijn spullen een paar meter van mij vandaan liggen, onder het dunne laagje water van de vijver. Oké. Rustig. Alles gaat goed. Ik ben gewoon in shock. Ik maak me zorgen om niets, ik moet kalmeren en dan zal alles veel beter gaan.

Ik moet me concentreren en bewegen! Ik ben hier niet gekomen om een opstel te schrijven over de eigenschappen van stilstaand water.

Finn, jongen, KALMEER DAN TOCH! Ik ben echt in shock, want ik ben te veel aan het nadenken, het is sterker dan mezelf. Maar dit alles is nu voorbij en achter de rug. Ik moet gewoon even de tijd nemen om diep in en uit te ademen om te ontspannen. Laaaaaang-zaaaaam aaaademhaaaaaalen... doooooor de neeeuuusss... Hmmm-mmmm... En snel door de mond uitademen... Oef!

Dit trucje heb ik eens geleerd op het internet. Nadat ik het drie of vier keer heb herhaald, voel ik me al een stuk beter. En het maakt niet uit dat ik geen geluid kan uitbrengen, want ik ben toch maar een figurant. Bij de laatste keer uitademen ontspan ik mijn schouders en al mijn spieren.

Goed, tijd om de omgeving te ontdekken. Achter mij staat een boerderij met verschillende schuren, maar die laat ik links liggen: ik houd niet zo van het platteland. Of beter gezegd: het platteland houdt niet van mij. Prikkende brandnetels, stekende wespen, schrammende braamstruiken... Veel te veel insecten en planten die je pijn kunnen doen en je zelfs de rest van je leven ziek maken... Ze sturen een duidelijke boodschap: 'Blijf thuis als je geen problemen wilt!' Dat is prima, want daar voel ik me het fijnst. Maar ik ben zeker niet tegen nieuwe ervaringen... Tenzij de plaatselijke gids me begroet in rubberen laarzen en met een hooivork in de hand. Een baret op het hoofd of een sigaret in de mond gaat dan weer wel, maar een waakhond die het op alle kuiten in zijn buurt gemunt